

Jetty Hage

*Verbonden met
het verleden*

Citerreeks

Met een schok zit Anton rechtop en hij staart naar de advertentie voor hem. Dát is het, gaat het door hem heen. Daar heb ik al jaren op gewacht zonder dat ik het wist.

Zijn ogen gaan nu wat langzamer over de tekst.

Gezocht. Schaapherder. Ben je het gemekker thuis zat? Dan zoeken we jou. Voor een wollige organisatie zoeken we op korte termijn een schaapherder. Kennis van herkauwen is een pre.

Wanneer? Nu.

Waar?

‘Dat is hier niet zo ver vandaan. Dus de afstand is geen probleem.’

Hardop spreekt hij zijn gedachten uit. Thijs zit toch in het kippenhok en verder is er niemand die hem kan horen. Hij is alleen. Al bijna vijf jaar. En daarom is dit de ultieme baan voor hem.

En dan nog eens iets. Hij is gek op die dieren. Zelf heeft hij er ook meer dan honderd op de dijk achter de boerderij lopen. Maar daar kan hij de helft misschien wel van meenemen.

‘Je doet net of je al aangenomen bent. Er zijn vast nog meer kapers op de kust.’

Taakomschrijving, leest hij dan verder. Managen van mekkerende types met wollig taalgebruik.

‘Grapjassen. Wat een taal.’

Hij probeert z’n opgekomen enthousiasme wat te temperen.

Het is vast een grap, bedenkt hij als hij verder leest.

Assistente toeblijven en met fluitende commando’s aansturen. Wandelen en nog eens wandelen met een stok in de hand.

De functie-eisen staan net zo eigenaardig opgesteld als de rest. Maar dan ziet hij onderaan staan dat dit een ludieke manier is om de aandacht te trekken. En dat is hun helemaal gelukt. Hij is geïnteresseerd. En meer dan dat. Hij wil reageren.

Hij legt met een klap de opengeslagen krant op tafel en pakt z’n laptop, zet hem aan en opent de pagina die in de advertentie staat. Daar zit een speciale link in waar je op moet klikken als je wilt reageren. Na de klik verschijnt de officiële advertentie.

Met aandacht leest hij alles door. Hij merkt niet eens dat de

deur opengaat en Thijs de keuken binnenkomt.

‘Wat zoek je, pa?’ hoort hij naast zich zeggen.

Anton kijkt geschrokken op en ziet de lichtbruine ogen van zijn zoon op zich gericht.

Thijs, zijn zoon van bijna elf jaar. Je kunt zien wat het joch gedaan heeft: de kippen en de haan verzorgen voor de nacht.

‘Ik zóék niks. Ik heb iets gevonden.’

‘Dan heb je toch gezocht?’ reageert het kind.

‘Dat zou je zeggen, ja, maar ik vond dit zonder dat ik ernaar zocht. Het klinkt gek, dat geloof ik. Toch is het zo.’

‘En wat heb je gevonden, vader Ton?’

‘Dit, zeun Thijs. Kijk maar mee.’

Het is dan even stil in de keuken. Twee paar ogen staren naar het verlichte scherm van de laptop.

‘Maar...’ zegt Thijs dan met ogen als vraagtekens. ‘Wat is dat? We hébben toch schapen?’

‘Zeker, maar dit is anders.’

‘Gaan we dan verhuizen?’

‘Verhuizen? Hoezo? Zo ver is het toch niet?’

‘Je moet zes dagen per week, pa. Hoe doe je dat dan hier?’

Anton kijkt de jongen aan die naast hem staat. Er staat verwar- ring in de kinderogen te lezen.

Even voelt hij twijfel over zijn pas opgekomen plan. Maar dan schudt hij die af alsof het een pak stro is.

‘Dat komt best in orde. Eerst moet ik het nog worden. Er zijn misschien wel meer gegadigden.’

Dit zegt hij, maar ondertussen bedenkt hij dat ze wel een heel goeie reden moeten verzinnen om hem niet aan te nemen. Hij heeft verstand van schapen en van de natuur.

‘Ga jij maar douchen, dan maak ik koffie voor ons.’

‘Oké.’

Met een zucht maakt Thijs de deur open en zonder verder nog wat te zeggen gaat hij naar boven. Maar hij fluit deze keer niet als hij de trap op loopt.

Anton let er niet op. Hij is al begonnen om een sollicitatiebrief op te stellen. Voor hij er erg in heeft, staat Thijs weer naast hem. Nu schoon en fris met natte haren.

‘Waar is de koffie?’

‘O. Sorry, zeun, ben je nu al klaar?’

‘Anders zeg je altijd dat ik op moet schieten omdat ik anders te laat op bed lig.’

‘Niet zo bijdehand, ventje.’

‘Zal ik het dan maar doen?’

Voor hij antwoord krijgt, staat Thijs al met twee mokjes bij het koffieapparaat. Anton kijkt even op als hij het gebrom hoort en snuift het aroma op. Ondertussen staart hij van het scherm naar de muur. Hij bedenkt wat hij nog meer op kan schrijven om zichzelf te promoten.

Met zijn gedachten bij de brief drinkt hij de koffie en hij vergeet zijn koekje. Thijs drinkt kleine slokjes en neemt ook geen koekje. Hij kijkt naar de klok die boven de tafel aan de muur hangt. Het is al bijna negen uur. Zijn vader ziet het niet. Die typt letters tot woorden en maakt lange zinnen.

‘Ik ga naar boven,’ zegt Thijs dan maar.

Anton knikt. ‘Is goed, jongen. Ik kom zo bij je.’

Als de keukendeur achter Thijs in het slot klikt, kijkt Anton op. Nu zucht hij. Hij voelt zich eigenlijk een beetje schuldig. Het is net of hij iets gaat doen wat niet goed is. Maar hij weet niet wat er fout is.

Of toch wel?

Kan hij zijn kind wel alleen laten? Waar moet Thijs naartoe als hij weg is? Het is wel zes dagen werk, maar geen vierentwintig uur aan een stuk. Dat kan natuurlijk niet. Niemand kan altijd beschikbaar zijn. Maar daar wil hij nu nog niet aan denken. Eerst maar kijken of hij het wordt. Dan kan hij weer verder zien.

Toch blijft het achter in zijn hoofd zeuren.

Thijs heeft al geen moeder en dan gaat zijn vader ook nog weg.

Hij is toch altijd graag hier bezig, bedenkt hij dan. Onder andere met de verzorging van de kippen en de haan. Hij zeurt nooit dat hij hier maar alleen is. Altijd komt hij gelijk uit school naar huis. Tussen de middag blijft hij over bij zijn grootouders. Daar hoeft niets aan veranderd te worden wat dat betreft. Maar ja, dan begint het, want om vier uur is er natuurlijk niemand in het huis. Dan moet hij zichzelf bezighouden tot... Ja, tot wanneer? Hoe moet het dan met het warme eten? Wie maakt dat? En wie doet de was?

Nu doet Anton dat allemaal zelf. Alleen de ramen zemen en

alles eens goed poetsen doet z'n moeder. Ook dat kan gewoon zo blijven.

Dan krijgt Thijs er maar een paar taken bij, besluit Anton. Hij is groot genoeg. En dan hoeft hij niet te gaan zitten wachten, en heeft zijn dag een doel. En hij zal ook wel huiswerk krijgen, daar heb ik nog niet veel van gemerkt. Van de week zal ik zijn juf eens bellen om te vragen hoe het met hem op school gaat. Dat had ik eigenlijk allang moeten doen, maar het kwam er steeds niet van. Nu heb ik een stok achter de deur. Dus... Nou ja. De rest zien we dan wel.

Hij leest de brief nog een keer over of er geen taalfouten in staan. Dan moet hij nog een cv maken.

Opeens kijkt hij op z'n horloge. Er is inmiddels bijna een uur voorbijgegaan.

O-o... Ik ben helemaal vergeten om naar Thijs te gaan. Die slaapt natuurlijk al. Dan hoef ik nu ook niet meer te gaan. Ik kijk zo wel als ik zelf naar bed ga. Nu heeft het toch geen zin meer.

Het is al elf uur geweest als hij de laptop afsluit. De sollicitatiebrief en zijn cv zijn met een druk op een toets verstuurd.

'Ziezo, dat is gedaan. 'k Ben benieuwd. Erg benieuwd of ik hier iets op hoor.'

Het moet echt heel gek gaan als het niet zo is.

Meteen schuift hij zijn stoel naar achter en hij staat op. Stijf van de lange zit in dezelfde houding rekt hij zich uit. Achter de bijkeukendeur blaft Collin zacht.

Och gunst, dat dier. Die moet nog uit.

Met een paar stappen is hij in het andere vertrek. Daar maakt hij de buitendeur open zodat het beest vast naar buiten kan. Zelf doet hij er wat langer over. Met zijn kraag omhoog en z'n handen in z'n zakken loopt hij het pad af naast het huis in de richting van de dijk. Dat doen ze elke avond, dus nu ook. Eigenlijk is het veel te laat. Morgen moet hij er weer vroeg uit. Maar hij kon niet wachten om deze onverwachte gelegenheid waar te nemen. Hij fluit wel. Hij voelt zich opeens wonderlijk vrij.

Na al die jaren heeft hij opeens weer zin in het leven. Is er opeens een doel gekomen. Als hij daaraan denkt, komt het schuldgevoel gelijk weer opzetten.

En Thijs dan? Is dat geen doel in je leven?

Dat is het voornaamste van alles. Nadat hij zijn lief is kwijtgeraakt, was er maar één ding meer belangrijk. En dat is Thijs.

Maar nu... Vanavond is daar opeens iets anders bij gekomen. Iets waardoor zijn hart warm wordt en hij weer toekomstplannen heeft. Een nieuwe uitdaging. Daar kan Thijs ook in meedoen, al weet hij nog niet precies hoe. Maar komt tijd, komt raad. Het is altijd goed gekomen, dus daar twijfelt hij nu ook niet aan.

Langzaam stapt Thijs van tree op tree. Boven poetst hij z'n tanden zoals hij elke dag gewend is. Terug op de overloop wacht hij even bij de trap. Beneden is het stil. Geen voetstappen, geen deur die opengaat. Geen geluid.

Wat gaat pa doen? Is hij mij nu vergeten? Heeft hij geen tijd meer voor mij? Wat moet ik dan?

Traag doet hij de routinedingen. Rolgordijn naar beneden. Dekbed opslaan. Knielen voor het bed. Hij begint het kindergebed op te zeggen, maar na twee zinnen stopt hij. Opeens is hij de draad kwijt.

Heeft bidden eigenlijk wel zin?

Hij schrikt terwijl deze gedachte in hem opkomt.

Maar hij denkt erbij aan de tijd dat zijn mama dat ongeluk gekregen had. En waardoor hij geen mam meer heeft. Hij was net vijf en toen... Daar wil hij niet aan denken. Nu is pa zijn vriend. Toch?

Alsof het een automatisme is, zegt hij de volgende zinnen en hij eindigt met 'Amen'.

Voor hij in bed stapt, luistert hij nog een keer aan de deur. De deur kraakt een beetje bij het open- en dichtdoen. Die moet gesmeerd worden, bedenkt hij terwijl hij hem in de post duwt. Maar beneden is het nog precies eender als net. Met een diepe zucht schuift hij stilletjes onder het dekbed. Er prikken tranen achter zijn ogen.

Waarom zegt pa dat hij komt en doet hij het niet?

Het is heel stil in het huis. Alleen het dak kraakt van de wind en het geluid van de windmolen zwiept erin mee. Normaal hoort hij het niet eens meer, maar nu, nu hij zo zijn best doet om een geluid van beneden op te vangen, nu valt het geluid van de propeller weer op. Toen het ding er pas stond, kon hij er niet van slapen, zo'n her-

rie maakte het. Maar alles went. Ook dat dus. Voor die tijd kon je de schepen beter horen die achter de dijk langs varen. Nou ja, niet pal erachter natuurlijk. De vaargeul is niet vlak langs de dijk. Maar toch.

Zal pa echt herder worden? Dat is toch iets van vroeger? Dat staat in de Bijbel. In Bethlehem waren herders toen het Kind Jezus geboren werd. Enne... David was eerst ook herder voor hij koning werd. En Abraham... Maar pa?

Toch stond het er. Dus...

Maar wat moet ik dan doen? Ik kan toch niet mee? Ik moet naar school, al ga ik liever niet...

Pfff, denkt hij dan. Hier is het veel fijner. Hier kan ik doen wat ik leuk vind. Naar de dijk gaan als ik wil. Maar de nieuwe juf kan wel heel mooi vertellen. Vanmorgen heeft ze van Abraham verteld. Dan is het net of je hem zo voorbij ziet gaan op z'n kameel. Dat ben ik vergeten om te tekenen. Zal ik het nu...?

Hij schudt zijn hoofd.

Nee, dat gaat niet, want als pa dan komt, moet ik in bed liggen. Waarom komt hij nou niet? Dat moet ik nog tegen hem vertellen.

Met een ruk draait hij op z'n buik en hij stompt hard in het kussen.

'Ik wil het niet!' fluistert hij hard en boos.

Als pa ook weggaat, heb ik niemand meer. Dan ben ik alleen. Nee, ik ben geen wees, dat nog net niet, maar toch... Pa moet hier blijven. Bij mij. Hij heeft toch schapen?

En Collin? Die moet zeker ook mee om pa te helpen de schapen bij elkaar te houden. Maar hier moet toch ook een hond zijn? Onze schapen moeten ook weleens naar een andere wei. Nu staan de meeste in de stal omdat ze moeten lammeren, en ook is het te koud.

Dan hoort hij een deur open- en dichtgaan.

Hij schiet overeind. Zou pa nu toch eindelijk komen?

Hij laat zich snel terug in het warme holletje zakken en wacht op het geluid van voetstappen op de trap. Die hoor je bijna niet, want pa is op z'n sokken. Die gaat dan ook gelijk naar bed.

Thijs wacht, zijn hart klopt er sneller van.

Maar zijn deur gaat niet open en er komt geen pa naar zijn bed. Het is weer net zo stil als net.

Waar is pa nou toch? Hij zal toch niet naar het dorp zijn?

Nu luistert hij ingespannen of de motor van de landrover soms aangezet wordt. Hij springt uit bed en met een paar stappen is hij bij het raam. Buiten is niet veel te zien. Het is superdonker. Zelfs de buitenlamp op de hoek van de schuur brandt niet.

O ja, Collin moet nog uitgelaten worden.

Met een ruk laat hij het rolgordijn terugvallen op z'n plek. Op z'n tenen tript hij weer terug. Zijn bed is nu koud omdat hij vergeten was om het dek terug te slaan.

'Huh. Koud zeg.' Hij bibbert er zelfs van. Maar dat is niet alleen omdat hij het koud heeft. Het komt ook omdat hij pa mist. Nu al. En hij is nog niet eens weg.

Misschien gebeurt het wel nooit. Pa kan dat wel willen, maar misschien is er al iemand anders aangenomen.

Met dat idee draait hij zich op zijn zij en hij doet zijn ogen dicht. Dan duurt het niet lang meer of hij hoort echt niets meer. Hij droomt dat hij samen met pa door de weiden loopt achter een grote kudde schapen aan. Maar het is heel vreemd. De grond is niet groen, maar wit. Er ligt een dikke laag sneeuw.

Zachte vioolmuziek stroomt de kleine kamer met de lichtgekleurde meubels in. Madeleine zit aan de vierkante eettafel. Daarop liggen een heleboel schriften die ze moet corrigeren. Op dit moment ligt het rekenschrift van Thijs Aarnoudse voor haar. Ze schudt even met haar hoofd waardoor de bruine krullen met een rode gloed om haar hoofd zwieren.

‘Wat moet ik hiermee?’ vraagt ze zich hardop af. Zoals steeds heeft hij de opgave niet af. Wat hij gemaakt heeft is goed, dat wel, maar bijna de helft moet nog.

Morgen zal ik het meegeven, denkt ze, dan moet hij het thuis maar afmaken. Zo krijg ik geen goed beeld.

Bij het bekijken van het schrift ziet ze de jongen voor haar ogen verschijnen. Het is een rustige, stille leerling. Hij zegt weinig en valt niet op tussen zijn klasgenoten, behalve dat hij niet meedoet. Hij speelt nooit mee in de pauze. Hij heeft ook niet echt een vriendje. Niet dat hij ruzie heeft met iemand. En ze gelooft ook niet dat hij gepest wordt. Of het moet zo in het geniep gebeuren dat ze het niet merkt. Nee, het is gewoon een einzelgänger. Hij ziet er niet ongelukkig of verdrietig uit. En als ze vertelt, dan hoort of ziet hij niets anders.

Later bij de tekenles verschijnen er vaak figuren uit de verhalen. Dat is iets waar hij in uitblinkt, dat is waar. Ze zal toch eens gauw bij hem op huisbezoek gaan. Dat is er nog steeds niet van gekomen. Ze is bij bijna alle kinderen thuis geweest. Nog twee heeft ze er te gaan. Maar dat zijn allebei... hoe zal ze het zeggen... speciale kinderen?

Nou ja. De kinderen eigenlijk niet, maar hun achtergrond. Ja, dat is het.

Bij Thijs is het moeilijk. Hij heeft alleen maar een vader. Zijn moeder is bij een verkeersongeluk om het leven gekomen, heeft ze gehoord van haar collega's. En bij een man alleen op bezoek gaan, al is het de vader van je leerling, dat is moeilijk. Het is vast nog een jonge man. Thijs is nog maar tien jaar. Dus dan hoeft zijn vader niet ouder te zijn dan half dertig. Dat is niet zoveel ouder dan zij is. En ze is verlegen met een man alleen.

Toch zal het moeten, want ze moet het hem zeggen. Het gaat zo niet goed met de jongen.

Morgen...

Voor ze verder kan denken, gaat de telefoon. Met een zucht pakt ze het mobieltje op.

‘Goedenavond, met Madeleine Corbijn.’

Aan de andere kant hoort ze een warme, wat zware mannenstem.

‘Goedenavond, juffrouw. U spreekt met Anton Aarnoudse, de vader van Thijs. Het klopt toch dat hij bij u in de klas zit?’

Madeleine weet even geen woord te zeggen. Ze is helemaal verbouwereerd.

Hoe kan dit? Ik zit net met mijn gedachten bij Thijs... en nu?

‘Hallo... Bent u er nog? Ben ik toch verkeerd?’

‘Eh... Nee hoor, meneer Aarnoudse. U bent op het goede adres. Uw zoon is een leerling van mij.’

‘Juist. Nou juf, ik zou weleens willen weten hoe het met hem gaat? Doet hij goed zijn best? Of juist niet?’

‘Eh... Ja. Ik wilde u daar juist eens over spreken.’

‘Gaat het niet zo goed dus? Wat is er mis met hem?’

‘Niets ergs, hoor. Ik wil hem huiswerk meegeven omdat hij zijn opdrachten meestal niet af heeft. Maar dan moet u het ermee eens zijn en hem stimuleren. Als dat niet kan, mag hij het ook na school doen. Dan ben ik toch altijd nog wel een uur in de klas bezig.’

‘Dus hij werkt niet snel genoeg?’

‘Inderdaad, maar wat hij gemaakt heeft, is correct. Daar heb ik geen aanmerkingen op. Alleen blijft er vaak zo’n kwart van de opgaven onafgemaakt. En dan voornamelijk met rekenen.’

‘Maar hij kan het dus wel. Hebt u verder geen last van hem?’

‘Helemaal niet. Hij zou wel iets meer aanwezig mogen zijn. Eigenlijk had ik u morgen willen bellen om een afspraak te maken. Dat was er namelijk nog steeds niet van gekomen. Ik ben gewend om bij elk kind een keer op huisbezoek te komen. Wanneer komt het uit?’

Het blijft een poosje stil aan de andere kant van de lijn. Madeleine voelt haar hart overslaan. Zou hij het niet willen? Heeft ze te lang gewacht? Voelt hij zich overgeslagen?

‘Misschien moeten we het maar zo snel mogelijk doen. Kunt u ook ’s avonds?’

‘Zeker, als het niet te laat is. Ik vind het namelijk leuk om mijn leerling in zijn thuissituatie te ontmoeten. Kijken hoe hij daar functioneert, begrijpt u? Ik kom liever niet als hij bijvoorbeeld al op bed ligt.’

‘Ik snap het helemaal, juf Madeleine. Kunt u morgenavond om acht uur? Dan is het werk buiten gedaan en hebben we wel even tijd.’

Zo wordt het afgesproken en met iets van opluchting legt ze het telefoontje terug op tafel.

Wat toevallig, zeg. Als je van toeval spreken kunt, tenminste. Ze weet dat toeval niet bestaat, maar vanavond? Het is toch wel heel speciaal dat zij net precies met het schrift van Thijs bezig is en aan hem denkt als zijn vader haar belt.

De stem klonk niet onaardig. En met Thijs erbij zal het vast lukken. Misschien komt ze dan wat meer over hem te weten.

Anton staat in de keuken en kijkt door het raam. Daar ziet hij de grote appelboom die midden in een grasveldje staat. Dat kun je geen gazon noemen, want er staat van alles tussen het grove gras in. Het is hier ook geen plaats voor zoiets deftigs als een gazon. Ze wonen op een boerderij en dat is iets anders dan een huis in het dorp. Hier is het buitenwerk belangrijk, niet de buitenkant van het huis en de schuur.

In de verte ziet hij Thijs aankomen op zijn fiets. Hij moet stevig doortrappen want er staat een harde wind. Daardoor is het waarschijnlijk nog droog. In de grijze lucht vliegen donkere wolkenflarden alsof ze elkaar achternazitten.

Als Thijs het erf oprijdt, zet Anton de koffie aan, dan kunnen ze eerst samen drinken voor ze nog even aan het werk gaan. Hij moet naar de schuur om de schapen eten te geven. Ze krijgen er krachtvoer bij omdat ze drachtig zijn. Het zal ook niet lang meer duren of de eerste lammeren zullen zich aanmelden. Eind januari is altijd een drukke periode. En nu is het nog dubbel spannend omdat er een nieuwe schapenziekte geconstateerd is. Het is eigenlijk ongeneeslijk. Als zo’n dier geboren wordt, is hij ten dode opgeschreven. En waarom zou dat niet bij hen kunnen gebeuren?

Verder wacht hij al bijna twee weken op antwoord naar aanlei-

ding van de advertentie waar hij op gereageerd heeft.

De deur gaat open en er komt met Thijs gelijk een stroom frisse buitenlucht de keuken in waaien.

‘Hoi pa. Waarom heb je niet gezegd dat de juf komt? En waarom komt ze? Heb ik...?’

Thijs hijgt als hij die woordenstroom eruit laat vliegen en hij kijkt zijn vader niet al te vriendelijk aan.

‘Dag zeun. Maak je niet zo druk, zeg. Volgens mij is het heel normaal als de juf of meester een keer op bezoek komt. Ik heb haar zelf gebeld. Het is al januari en ik heb nog niks van school gehoord. Behalve dat er in het begin van het schooljaar een ouderavond was. Daar ga ik nooit heen. Dus...’

‘Is ze bij de andere kinderen al geweest?’

‘Geen idee. Daar heb ik niet naar geïnformeerd.’

‘O. Nou, voor mij hoeft het niet, hoor.’

‘Is ze niet aardig?’

Thijs knikt met volle mond.

‘Dan hoef je toch nergens over in te zitten?’

‘Doe ik dat?’

‘Volgens mij knijp je hem... Je doet zo gestrest.’

‘Niet plagen, pa. Ik... ik houd nu eenmaal niet zo van school. Ik ben liever hier. Dat weet je toch?’

‘Oké. Ik zal het niet meer doen. Ga dan nu maar even met Collin naar de dijk. Wel op tijd terug om het eten op te zetten. We kunnen het niet maken om niet klaar te zijn.’

Opgelucht rent Thijs de trap op om zich om te kleden. Anton kijkt hem hoofdschuddend na. Eigenlijk snapt hij de jongen heel goed. Zelf is hij ook een beetje nerveus. Want wat zal het voor iemand zijn die elke dag met zijn zoon omgaat? Is ze aardig? Kan ze de klas aan? Is ze eerlijk? En – ook niet onbelangrijk – wat is haar leeftijd?

Het zou zomaar eens kunnen dat het zo’n jong ding is dat net van de pabo af komt. Die denken natuurlijk dat ze de wijsheid in pacht hebben, maar ondertussen...

Nou ja, hij ziet het vanavond wel.

Voor de derde keer kijkt Madeleine in de ronde spiegel in het halletje van haar huisje. Het lijkt net of haar krulhaar vandaag hele-

maal tegendraads is. Het wil geen enkele kant op die zij wil. Dat komt vast door het winderige weer. En er zit sneeuw en ijs in de lucht, dan is het altijd zo statisch.

Ze geeft de moed op en pakt de tas die klaarstaat met alle spullen erin die ze vanavond nodig denkt te hebben. De autosleutel ligt ernaast.

‘Zo, daar gaan we dan maar,’ praat ze terwijl ze de voordeur ontsluit.

De wind slaat haar in het gezicht.

‘Brrr...’

En uitgerekend vanavond moet ze de polder in. Net nu het door dit weer overal erg donker is. Daar staan geen straatlantaarns. Ook weet ze de weg niet precies. Ze is die richting nog nooit uit geweest sinds ze deze zomer haar intrek in het dorp heeft genomen in verband met haar nieuwe baan.

Het was een uitdaging. Opnieuw beginnen in een plaats waar ze zelfs nog nooit van gehoord had. Tot nog toe bevalt het haar echter reuze goed. De mensen zijn aardig, niet echt gastvrij. Ze kijken graag eerst de kat uit de boom. Nu vindt ze dat niet zo vreemd, want zelf zit ze ook wel een beetje zo in elkaar. Maar toch was dat haar een beetje tegengevallen. Ze had namelijk begrepen dat Brabanders juist erg open waren en iedereen vrolijk opnamen in hun groep. Nu kan het komen doordat dit een klein boerendorp is. Maar och, het komt natuurlijk ook door haarzelf. Een mens neemt zichzelf immers overal mee naartoe?

En wat staat ze hier eigenlijk haar tijd te verdoen? Ze moet nodig weg. Boeren zijn mensen van de klok, en als ze dan een kwartier te laat aan de deur staat, maakt dat niet zo’n goeie indruk.

Ze trekt met een ruk de deur dicht en draait de sleutel om. Haar kleine, zwarte Suzuki staat aan de overkant van de straat geparkeerd. Er is nu geen tijd meer om te piekeren. Het is nu tijd voor actie. Instappen en gas geven.

Op school heeft ze vanmiddag aan een collega gevraagd hoe ze bij de boerderij kan komen. Natuurlijk kan ze op haar mobiel kijken als ze het niet meer weet. Hier moet ze rechts afslaan en aan het eind linksaf en dan de weg rechtdoor volgen. Dat lijkt makkelijk, maar als je achter het stuur zit en de donkere polderweg in rijdt, is het opeens anders. Aan iedere kant van de weg is een sloot,

zo te zien. Dat idee vindt ze ook niet echt prettig. Gelukkig is de weg recht en is er in de verste verte geen tegenligger in aantocht.

Aan het eind is het net of ze tegen een dijk aan rijdt. Daar kun je rechts of links. Zij moet dus linksaf met de weg mee naar boven. Met een eng gevoel in haar buik rijdt ze de lichtbundel van haar koplampen achterna. Bovenaan is een bredere weg op de dijk. Daar moet ze oversteken. Ze heeft spijt dat ze vanmiddag geen proefrit heeft gemaakt. Nu is het wel geen sprong in het duister, maar het gevoel erbij is hetzelfde. Voorzichtig volgt ze de aangegeven richting. Het zweet staat ondertussen in haar handen, waardoor het stuur nog gladder is dan normaal.

Dit had ze dus beter niet kunnen doen. Een bezoek aan een boerderij die zo ver uit de buurt ligt, kun je beter overdag doen. Zeker in een onbekend gebied. Er is echter geen terug. Ze moet. Afspraak is afspraak. Ze gaat niet terugkrabbelen. En hier kun je niet eens keren. Dat zou helemaal gevaarlijk zijn. Nee, ze gaat.

Het is net acht uur geweest als ze voor haar gevoel eindelijk met het klamme zweet over haar hele lijf de oprit oprijdt. Het erf is verlicht door een felle lamp waardoor ze bijna verblind rondkijkt als ze uitstapt. En dan staat ze als aan de grond genageld. Er komt een geluid van achter het huis...

Hebben ze hier een helikopter, vraagt ze zich geschrokken af.

De wind rukt haar onwillige haar nog meer uit elkaar. Hier waait het nog harder dan in het dorp.

Vanuit de ramen schijnt licht naar buiten. Even weet ze niet waar ze naar binnen moet. Ze kan hier toch niet aan de achterdeur aankloppen? Er zal vast wel een voordeur met bel zijn. Haar auto staat naast het huis en voor de schuur. De voorkant is hier dus niet te zien. Daarvoor moet ze over een smal paadje dat langs het huis ligt.

Ze voelt zich hier niet op haar gemak. Al die rare geluiden en het vreemde huis. Als ze om het huis loopt, ziet ze twee hoge ramen met daartussen een groene deur. Voor ze aan kan bellen, gaat hij al open en staat Thijs voor haar.

‘Dag juf,’ zegt hij met een verlegen lachje.

‘Dag Thijs. Jullie wonen ver, zeg.’

‘Doe de deur dicht, Thijs!’ roept zijn vader vanuit de kamer. ‘Buiten wordt het toch niet warm.’

Madeleine zet haar tas neer en doet haar jas uit. Aan de muur hangt een kapstok vol met jassen. Eigenlijk is er geen plaats voor die van haar. Weifelend kijkt ze van haar jas naar de muur.

‘Geef hem maar hier,’ zegt opeens de vader van Thijs naast haar. Hij pakt hem aan en haalt een jas van de kapstok zodat er een haak leeg is. Daar hangt hij haar korte, donkergroene jack overheen.

Dan volgt het officiële gedeelte van handen geven en voorstellen. Maar als ze haar hand in de hand van de man voor haar legt, moet ze hem erbij aankijken. Even blijven hun ogen in elkaar gehecht. Een ogenblik, maar het is net of ze zich los moet scheuren. Er zit iets in zijn blik. Iets onverklaarbaars.

Dat geeft haar een rilling langs haar ruggengraat. Het is eng, maar ook weer niet.

Ik moet hier zo snel mogelijk weg, gaat het door haar heen. Ik wil dit niet. Niet weer.

Maar ze moet de kamer in. Ze moet met hem praten. Het moet, vanwege het kind.

‘Wil je ook koffie, Madeleine?’

‘Als het niet te veel moeite is, heb ik liever thee.’

Zonder antwoord te geven gaat de man met het korte, stekelige, bruine haar de kamer uit. Thijs zit netjes rechtop tegenover haar in een grote stoel. Zij is op het puntje van de bank gaan zitten. Zo heeft ze het gevoel dat ze onmiddellijk weg kan rennen.

Waarheen ze dan moet? Naar buiten. Daar wacht haar wagentje.

Nu ze samen met de jongen in de kamer is, wordt ze toch wat rustiger en durft ze om zich heen te kijken. Het ziet er niet echt gezellig uit, een beetje rommelig. Maar ze weet dat het een mannenhuishouden is, dus dat zal het zijn. Daar moet ze doorheen kijken.

Ze maakt haar tas open en haalt er een paar schriften van Thijs uit en haar schrijfblok. De schriften legt ze op de lage tafel, het blok met de pen naast haar.

Dan ziet ze achter Thijs een grote foto aan de muur hangen. Er staat een bruidspaar op. En de bruidegom is de vader van Thijs, Anton Aarnoudse, zoals hij zich net aan haar voorstelde.

Haar ogen gaan van de man naar de bruid. Een vrolijk kijkende jonge vrouw met een blank gezicht waar blonde krullen omheen

hangen. Van de foto kijkt ze naar beneden, naar de stil voor zich uit starende jongen. Zo op het eerste gezicht lijkt hij sprekend op zijn vader. Alleen zijn ogen hebben dezelfde kleur als de moeder.

Net als ze de stilte wil verbreken – want het is toch niets voor haar om niets tegen een kind te zeggen – gaat de deur open. Anton komt binnen met een dienblad in zijn hand. Er staat een kopje op en twee mokken. Het kopje is voor haar.

‘Drink jij koffie, Thijs?’ vraagt ze voorzichtig.

‘Ja juf. Lekker,’ lacht hij en hij blaast erin.

‘Zo, vertel ons nu maar eens waarvoor je komt.’ Anton wrijft erbij in zijn handen en lacht.

Meteen zet ze het dampende kopje terug op tafel en ze kijkt de twee tegenover haar om de beurt aan.

Thijs wordt er rood van in z’n gezicht. Zelf voelt ze ook een blos opkomen.

Hè bah, wat vervelend, dat heb ik anders nooit. Ik lijk wel een verlegen tiener. Wat moet die man wel niet van me denken?

Met een nerveus kuchje schuift ze de schriften naar de overkant.

‘Kijkt u maar eens naar het werk van uw zoon.’

‘Zeg maar gewoon Anton. Ik ben geen meneer. Wij zijn maar gewone mensen.’

Door deze reactie worden haar wangen nog warmer.

‘Zijn werk is haast foutloos,’ zegt ze dan maar snel. ‘Daar heb ik geen aanmerkingen op, maar meestal is het maar ruim de helft van de opgave. Daarom moet er thuis of na school de rest gemaakt worden.’

Ze ziet het gezicht van Thijs betrekken.

‘Daar heb ik denk ik geen tijd voor,’ stamelt hij.

‘Geen tijd? Wat moet je dan doen?’

‘Hier is van alles te doen. Mijn kippen, en nog klusjes buiten en binnen.’

‘Wij doen alles samen,’ vult Anton aan. ‘Sinds... Nou ja, dit doen we al jaren. En dat gaat prima.’

‘Maar Thijs moet toch ook spelen? Op school doet hij ook niet echt mee op het plein. Hoe komt dat?’

Thijs haalt even zijn schouders op.

‘Ik ga liever met onze hond Collin naar de dijk. Daar is van alles te zien en te doen.’

‘Komt er weleens een vriendje mee uit school?’

‘Nee, die mogen niet zo ver. Dat komt omdat ze op sport zitten en dan zijn ze niet op tijd terug. Dat zei Lucas tenminste. En ik geef er niks om. Hier kan ik doen wat ik leuk vind.’

‘Plagen ze je op school?’

‘Nee hoor.’

‘Gelukkig. Daar ben ik blij om. Dat zou toch kunnen? Maar nu even iets anders. Ik vind dat je goed kunt leren. Alleen zou je iets sneller moeten werken. Dan hoef je ook minder mee naar huis te nemen. En... ik vind dat je heel mooi kunt tekenen. Dat is beslist een speciale gave.’

Thijs springt uit z'n stoel.

‘Wilt u mijn tekenboek zien?’ reageert hij opeens enthousiast.

‘Heel graag.’

JETTY HAGE

Verbonden met het verleden

Vijf jaar geleden is de vrouw van Anton Aarnoudse om het leven gekomen door een ongeluk. Hij bleef alleen achter met zijn zoontje Ijs. Anton heeft een eigen boerderij en krijgt daarnaast een baan als herder. Daardoor houdt hij maar weinig tijd over voor zijn zoon.

Ijs juf Madeleine ziet de situatie met lede ogen aan. Zelf heeft zij ook op jonge leeftijd haar moeder verloren; ze herinnert zich maar al te goed hoe eenzaam ze daarna was. Bovendien valt Ijs op school buiten de boot, hij heeft geen echte vriendjes. Vandaar dat ze contact zoekt met Anton, om hem met raad en daad bij te staan.

Jetty Hage schrijft kinderboeken en romans. Ze is Citerreeksauteur van het eerste uur. *Verbonden met het verleden* is haar achtste roman in deze serie.

citerreeks

ISBN 978 94 0190 872 6 NUR 344

9 789401 908726

www.citerreeks.nl